

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (30/3/2014)

Η ερμηνεία του Συμβόλου της Πίστεως (31)
«κρίναι ζώντας και νεκρούς» - Η τελική κρίση

Έχοντας εισέλθει ήδη, αγαπητοί μου αδελφοί, στο κεφάλαιο εκείνο του Συμβόλου της Πίστεως, που αναφέρεται στην Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου, ήρθε η στιγμή να ασχοληθούμε με το περιεχόμενο της ένδοξης Θεανθρώπινης επανόδου, κατά την οποία ο Κύριος θα προβεί στην τελική κρίση όλων των ανθρώπων, όλων των γενεών, ζώντων και κεκοιμημένων¹ Είναι πολύ σημαντικό, στο σημείο αυτό, να διευκρινίσουμε ότι η Κρίση αφορά όλους όσους έζησαν και απέθαναν, κατά το παρελθόν, αλλά και εκείνους που την ώρα της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου βρίσκονται στη ζωή. Οι άνθρωποι αυτοί θα πεθάνουν τη στιγμή εκείνη και αυτοστιγμεί θα αναστηθούν, προκειμένου να κριθούν, δεδομένου ότι πρέπει να βιώσουν όλοι οι άνθρωποι την ανάσταση των νεκρών, η οποία προσδοκάται ασφαλώς και δογματίζεται σαφώς, όπως θα δούμε περί το τέλος του Συμβόλου της Πίστεως.

Αυτή την αλήθεια περιγράφει παραστατικά ο Άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης: «ουδείς πρόκειται να μείνει, που να μην είναι νεκρός τότε και να μην αναστηθεί, διότι, αν και ο ίδιος ο Κύριος, ο οποίος μάς εχάρισε την ανάσταση, υπέμεινε τον θάνατον, πόσο μάλλον ημείς πρόκειται να πεθάνουμε, οι οποίοι είμαστε υποκείμενοι εις τον θάνατον... ζώντας δε λέγει και νεκρούς διά τούτο, επειδή τότε πρόκειται να αναστηθούν οι παλαιόθεν εξ αρχής αποθανόντες· και οι ζώντες τότε, κατά την ώραν της αναστάσεως θέλουσιν νεκρωθεί εις μίαν στιγμήν και εν ριπή οφθαλμού πρόκειται να αναστηθούν»²

Ο σκοπός, λοιπόν, της Δευτέρας Παρουσίας του Κυρίου είναι η κρίση. Οφείλουμε, όμως, να γνωρίζουμε ότι, μερικώς, η κρίση αυτή διενεργείται από τούτη τη ζωή και σχετίζεται με την στάση του κάθε ανθρώπου έναντι του Θεού και του θελήματός Του. Αυτό σημαίνει ότι οι ίδιοι οι άνθρωποι καθορίζουμε την μοίρα μας κατά την τελική κρίση. Οι ίδιοι είμαστε κριτές του εαυτού μας και στον Κύριο εναπομένει να αποδώσει στον καθένα μας κατά τα έργα μας, τις πράξεις ή τις παραλείψεις μας. Γι' αυτό έχει σημασία να εκλαμβάνουμε διαρκώς αυτή τη ζωή ως ευκαιρία να καλλιεργήσουμε τον εαυτό μας, στο πλαίσιο της Αγίας μας Εκκλησίας, βιώνοντας την ζωή της αρετής και της μετανοίας, ώστε να ανήκουμε στους ευλογημένους του Πατρός κατά την ώρα της τελικής μας κρίσης.

¹ Ματθ. 25,31-46 Πράξ. 10,41-42 Ρωμ. 14,10 Σοφία Σειράχ 44,8-9

² «Τα Άπαντα», τόμος 2^{ος}, σελ. 141

Το πρόσωπο του Χριστού δεν θα είναι πρόσωπο τιμωρού ή εκδικητού, ούτε στυγνού δικαστού. Θα είναι πρόσωπο δικαίου κριτού. Θα αποδοθεί δικαιοσύνη, κατά τα έργα της ζωής, χωρίς ίχνος μεροληψίας, αδικίας ή εκδικητικότητας. Εν αντιθέσει προς την ανθρώπινη δικαιοσύνη που, συχνά, εξυπηρετεί σκοπιμότητες και υπόκειται σε υπόγειους επηρεασμούς, αδικώντας τους δικαίους και δικαιώνοντας τους αδίκους, ο Χριστός *«θα κρίνει την οικουμένη με δικαιοσύνη»*, διδάσκει ο ιερός Χρυσόστομος, *«θα κρίνει τους λαούς με ευθύτητα»*³

Ποιο θα είναι, όμως, το κριτήριο βάσει του οποίου θα κριθούμε από τον Δικαιοκρίτη Χριστό κατά την Δευτέρα Παρουσία; Σύμφωνα με την Ευαγγελική διήγηση⁴, ο Χριστός θα συνομιλήσει τόσο με τους δικαίους, όσο και με τους αδίκους. Το ζήτημα που θα θέσει θα τους φέρει όλους προ εκπλήξεως. Θα θέσει το μέτρο της αγάπης προς τον κάθε άνθρωπο. *«Το κριτήριο στην τελική Κρίση, κατά την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού δεν θα είναι ούτε οι εσωτερικές σκέψεις και τα συναισθήματά μου, ούτε τα οράματα και οι εκστάσεις μου. Ούτε θα ερωτηθώ για τους ασκητικούς μου αγώνες, τη νηστεία και τις μετάνοιές μου. Θα ερωτηθώ, όμως, αν έθρεψα τους πεινασμένους, αν επισκέφθηκα τους φυλακισμένους και τους αρρώστους, αν φιλοξένησα τον άγνωστο. Αυτά είναι όσα θα ερωτηθώ. Με άλλα λόγια, πώς σχετίζομαι με τους συνανθρώπους μου. Μοιράστηκα όσα έχω; Ήμουν απλώς ένα άτομο, στραμμένο στον εαυτό του; Ή ήμουν ένα αυθεντικό πρόσωπο που έζησα σε κοινωνία με τους άλλους;»*⁵

Ο Χριστός δεν έμεινε μόνον εκεί. Προχώρησε ένα βήμα πιο πέρα. Ευλόγησε και δικαίωσε εκείνους τους ανθρώπους που συνάντησαν στο πρόσωπο του κάθε ενδεούς, δοκιμασμένου, δυστυχισμένου, ευρισκομένου στην οποιαδήποτε ανάγκη ανθρώπου, τον Ίδιο. Το κριτήριο της αγάπης, αδελφοί μου, θα είναι ο καταλύτης της σωτηρίας ή της απωλείας μας, την ώρα της τελικής κρίσης μας και θα ανοίξει τις πύλες της Βασιλείας Του, εφόσον προσφέρεται στο όνομα του Ιησού Χριστού, ο Οποίος χτυπά την πόρτα της καρδιάς μας, κάθε μέρα, με την μορφή του ξένου, του ζητιάνου, του αρρώστου, του κάθε πονεμένου ανθρώπου. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ *«Κρίνει την οικουμένην εν δικαιοσύνη... κρίνει λαούς εν ευθύτητι»*. PG 55,127

⁴ Ματθ. 25,31-46

⁵ Μητροπολίτης Διοκλείας Κάλλιστος Ware, *«Η εντός υμών Βασιλεία»*, σελ. 60-61